

Ida Jenshus (25) fra Steinkjer har sluppet to album, Color of the Sun (2008) og No Guarantees (2010).

To utgivelser som har oppnådd alt det en ung artist kan drømme om; Spellemanpriser for begge to, gode kritikker, radiohits, TV-opptredener og høye salgstall.

Et drøyt tyvetall originale sanger som har lagt et solid fundament for det som faktisk er noe så uvanlig i dag som en ordentlig musikalsk karriere.

To plater som har etablert Ida Jenshus som Norges residerende countryrockdronning. En status som ble sertifisert i fjor sommer da Ida og band var spesielt utvalgte gjester for rockhistoriens mest fremgangsrike countryrockere, Eagles, under deres konsert på Norwegian Wood i Frognerparken. En oppsiktsvekkende moden og autoritær spilling som fikk tommelen opp fra så vel det fulltallige publikummet, som fra Don Henley & co.

Ida Jenshus befinner seg altså i en posisjon der hun kunne ha valgt å kjøre safe, med letthet gitt sitt publikum mer av det samme.

Musikken som befinner seg på Idas nye, tredje album, Someone to Love, avslører at sangeren/låtskriveren er alt for mye artist til å nøye seg bare med det trygge, det utprøvede.

Someone to Love er bokendet av de to sangene "Once upon a Time (Part One)" og "Once upon a Time (Part Two)" og de ti sangene som befinner seg der i mellom bærer i sannhet bud om en eventyrlig musikalsk utvikling.

Til å hjelpe seg med å fremkalle denne omfattende musikalske ekspansjonen har Ida samarbeidet med produsent Kåre Vestrheim, lydmagikeren som har hatt hendene på vesentlige deler av norsk populærmusikk det siste tiåret.

Grunninnspillingene har foregått i Propeller studio i Oslo, med noen pålegg i Das Boot i Trondheim, mens finnisen har vært gjennomført ved Vestrheims studio i Sarpsborg, Bruket. Ida og Kåre har dratt veksler på musikerne som også har vært Idas kompanjonger på veien de siste fire årene; Andreas Amundsen, Stian Lundberg, Alexander Pettersen og Håkon Gebhardt. Av og til utøket av steelgitaristene Kjell Karlsen og Geir Sundstøl og perkusjonisten Erland Dahlen.

–Det dreier seg om gå dit hjertet fører deg, forteller Ida,–tida var moden for å utfordre seg selv. Det har ført meg ut i andre musikalske landskap og andre lydbilder. Det er av og til mørkere enn tidligere. Men uansett har det med musikalsk overskudd og lekenhet å gjøre. Kåre viste seg å være akkurat den jeg håpet han skulle være i denne sammenhengen. Han hjalp meg til å tro på meg selv.

Rent konkret manifisterer denne musikalske søken seg i at noen av sangene på Someone to Love bryter godt ut av det ordinære pop-formatet, "Only human" klokker inn på 7:29 og "Coming down again" på hele 8:45.

Slik sett finnes det visse paralleller til det amerikanske Jonathan Wilson, musikeren som kalles The New King of Laurel Canyon, bedriver på sitt album Gentle Spirit, kaliforniarock med solide neopsykedeliske innslag.

Det er heller ikke feil å si at Daniel Lanois' ånd svever i bakgrunnen her, ikke minst i den lekre bruken av pedal steel gitar.

Men i bunnen for alt sammen ligger Idas melodiske teft, noe som har sørget for at albumets første singel, "Someone to Love", har vært sommerens mest markante, norske sang på NRK P1, med elleve uker på A-lista. En sang som med sin distinkte groove og sitt uforskammet klebrige refreng har signalisert at Ida har noe helt nytt å fortelle.

Albumet Someone to Love slår fast at singelen på ingen måte var å rope "Ulv, ulv!", og her og nå gjenstår bare å melde at Ida Jenshus med sin tredje utgivelse rett og slett har laget sitt karrierealbum.